

נידה לח: (המשנה) עד לט: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים
 דיו לבא מן הדין להיות כנידון - כאשר לומדים דין מדין באמצעות קל וחומר ישנה הגבלה על הלימוד.
 למרות שאנו לומדים ממשהו קל על חמור אין להחמיר את הדין אלא להעתיק אותו כמו שהוא.
וסת - כאשר אישה רואה דם 3 פעמים בתדירות קבועה, היא צריכה לחשוש לתאריך הזה. אם עברו 3 פעמים בהם היא לא ראתה באותה תדירות הוסת התבטלה.

משנה

אישה המקשה לילד בתוך 80 ימי הטוהר:
ת"ק: כל דם שהיא רואה (עד יציאת הולד) טהור מדין דם טוהר.
ר' אליעזר: דין דם טוהר לא חל על דם קישוי. לכן טמאה מדין נידה וטהורה מדין זבה (כדין דם קישוי).

טעמים של חכמים: א. 'תשב' - לרבות כל סוגי הדם.
 ב. ק"ו - אם אנו מטהרים בימי טוהר דם רגיל ק"ו שנטהר דם קושי.
טעמו של ר' אליעזר: א. את דין שדם נידה של דם קושי טמא אנו לומדים מ'דמה'. גם בדם טוהר כתוב 'דמיה', ב. לגבי ק"ו טוען ר"א שיש לומר דיו לבא מן הדין להיות כנידון.

משנה

א. במשך 11 ימי הזיבות הרי היא בחזקת טהורה.
ב. הגיע שעת וסתה ולא בדקה - טמאה. ר' מאיר: אם היתה במחבוא - טהורה, כיוון שהחרדה מסלקת את הדמים.
ג. 7 הנקיים, וכן שומרת יום כנגד יום - בחזקת טמאה.
ד. בסתם זמן (שאינו מהזמנים המיוחדים המוזכרים בסעיפים ב, ג) לא בדקה את עצמה, בין במזיד ובין בשוגג - טהורה.

אפשרות א': סעיף א' בא לחדש שבמי הזיבה אינה צריכה לבדוק.
 זאת בניגוד לימים שאחרי 11 ימי הזיבה בהם לכתחילה היא צריכה לבדוק (ורק בדיעבד אם לא בדקה טהורה).

אפשרות ב': עקרונית כמו אפשרות א' בתוספת ההסתייגות שכל הדין במשנה הוא רק לגבי אישה עם וסת לא קבוע.
 אישה עם וסת קבוע אינה צריכה לבדוק גם אחרי ימי הזיבה.

אפשרות ג': סעיף א' בא לחדש שאם ראתה בימי הזיבה דם אינה טמאה 24 שעות למפרע.
נדחה: בברייתא מפורש שגם זבה מטמאת 24 שעות למפרע.

אפשרות ד': סעיף א' בא לחדש שאין קובעים וסת בימי הזיבות.

מה באה המשנה לחדש בסעיף א'

